

COM ARRIBAR-HI.

Per arribar a l'Arenera o Cova de l'Arena, cal partir des de Font-rubí de baix, (antigament més conegut per les Cases Noves de la Mata) i agafar el camí que puja cap a l'església. Pujant, l'últim tomb que remunta cap al nucli històric, fa trencall amb el camí de Mas Vallet. Podem agafar aquest camí amb cotxe un bon tros, però, passat Mas Vallet i les granges, es recomanable seguir a peu sinó es disposa d'un vehicle tot terreny, o un cotxe força alt. Cal caminar una estoneta seguint el camí, vorejarem a la nostra dreta el fondo d'en Draps; una fondalada atapeïda de vegetació tot i el càstig continu dels incendis. Hem de seguir un tros fins que, a mà esquerra, apareix un camp i a banda i banda, dos camins neixen gairebé davant per davant. Continuarem pel camí de la dreta. Hi ha trams força dolents, però a peu no comporta cap dificultat. A pocs metres el camí va girant a mà dreta i baixa a poc a poc, hem d'anar observant a la dreta perquè una petita esplanada plena de grava precedeix a la entrada de la cova que s'amaga sota uns grupet de pins.

HISTÒRIA.

Se'n desconeixen els seus orígens i els primers explotadors. El que és clar que l'indret era utilitzat per l'extracció d'arena i grava. No es sap si la obertura era parcialment existent o es va formar totalment per la manipulació de l'home. Tot i així, es pot intuir aquesta intervenció observant les columnes prudentment indultades a l'interior de la caverna.

Un es pot atrevir a pensar que l'arena extreta de la cova va servir en el seu dia per a construir la casa de Mas Vallet, Cal Cec o Cal Barraló així com cobrir les necessitats d'altres cases a la zona.

El tipus de construcció era el tradicional, en aquestes zones rurals la majoria de masies combinaven la pedra i la tàpia. Per a lligar els materials de construcció, com ara la pedra o el totxo de terra cuita (aquest últim per a fer les divisions interiors), s'utilitzava el morter; compost de calç, sorra i aigua. La tapia era paret feta d'una pasta de terra i argila deixada assecar on s'hi podia barrejar arena o calç. Eren moltes, doncs, les utilitats d'aquest material.

Existeixen de la mateixa manera antics pous de calç i guix, pedreres per fer murs, i extraccions de terra i argila per fer teules o maons. Eren èpoques en que no hi havia més remei que ser autosuficient en tot lo possible, pel que aquest tipus d'explotacions sovintejaven de forma molt local, contràriament al que passa actualment.

L'INDRET:

L'entrada és generosa, s'hi pot entrar gairebé dret. Des de fora es té una bona panoràmica i l'església i el Castellot se'ns ofereixen des d'una perspectiva a la que estem poc acostumats.

Pel camí, sobretot si es ve a la primavera, ens podem fixar amb la multitud d'espècies vegetals que podem diferenciar i que segurament farien les delícies d'un botànic, però majoritàriament són qüestions que passen inadvertides pels profans en la matèria.

Al mig de l'era, on segurament es garbellava la grava per extreure'n sorra més fina, hi ha una servera, un arbre força jove i rar a la zona, que ens reafirma aquesta biodiversitat.

La Cova de l'Arena té un parell o tres de columnes al seu interior, el terra és ple de grava i sorra i en els seus quinze o vint metres de fondària presenta diverses galeries, molt unificades, que mostren els darrers punts d'extracció en el moment que va cessar l'activitat. La llum natural il·lumina l'interior, tot i això es recomanable portar una lot per observar tots els racons. És, veritablement, una de les coves més curioses i accessibles que tenim i que val la pena visitar.